

blikace ta přináší toliko překlad vojenského trestního řádu, jenž byl určen v Rakousku pro z e m s k o u o b r a n u (čís. 131 ř. z.) a jehož u nás výlučně se užívá, ačkoli trestní řád platný dříve pro vojsko (čís. 130 ř. z.) není dosud formálně zrušen. (Ostatně jest většina paragrafů obou řádů totožná). Důležitá čs. novela k voj. tr. ř. z 29. prosince 1918 čís. 89 Sb. z. a n. je úplně vpracována do textu samého trestního řádu. Četné další zákony a nařízení, jež buď přímo se dotýkají vojenského trestního práva procesního nebo s ním aspoň souvisí, jsou uvedeny v dodatcích. Zejména sluší vítati, že citována jsou na příslušných místech také rozhodnutí nejvyššího vojenského soudu, jež nebyla dosud uveřejněna. Vše to činí knížku vítanou pomůckou pro praxi i theorii.

V.

Sbírka zásadních rozhodnutí československého nejvyššího vojenského soudu. Ve sbírce služebních pomůcek čs. branné moci vydávaných nákladem ministerstva národní obrany (v komisi Fr. Borového v Praze) vyšel právě první svazek zásadních rozhodnutí čs. nejvyššího vojenského soudu. Sbírka má tedy patrně povahu sbírky úřední. Touto publikací vystupuje náš nejvyšší vojenský soud ze smutně pověstného přitní, do něhož se halila podle ustálené rakouské tradice trestní judikatura vojenská, z přitní, které jsouc v přímém odporu se zásadou veřejnosti, přijatou nyní také v trestním řízení vojenském, je naprosto neudržitelné ve státě demokratickém, v němž uveřejňování zásadních rozhodnutí nejvyšších tribunálů jest samozřejmým požadavkem nedopouštějícím výminek. Snad právě samozřejmostí tohoto požadavku lze vysvětliti, že nebyla pocitována ani potřeba předmluvy objasňující podnět ke vzniku této sbírky. Rozhodnutí jsou řaděna podle sledu časového a sahají od převratu do konce roku 1920. Předslán je chronologický seznam. Nepochybuji, že při pokračování sbírky bude ke každému svazku připojen také seznam v ě c n ý, nepostradatelný při praktickém užívání sbírky. Každým způsobem sluší tento krok do veřejnosti učiněný našim nejvyšším vojenským tribunálem vítati co nejvřeleji. Miříčka.

Bořivoj Nesměrák: **»O trestu smrti a reformě trestnictví.«** V 6. a 8. čísle socialistické revue *»Akademie«* uveřejňuje Boř. N. článek svrchu uvedeného názvu.

Že autor není odborným kriminalistou, je patrné již z neobvyklé terminologie i z četných nedopatření; přes to však jeho laický úsudek o otázkách kriminálněpolitických není bez zajíma-

vosti. Ne pro četné doklady z právní historie, jež podkládá základním názorem, jistě pochybeným, že jedinou příčinou surových mravů středověkých bylo pěstní právo a kruté tresty, ale pro různé návrhy, jimiž chce čelit nedostatku platného práva. Nejsou to ovšem věci neznámé, když navrhuje omezení trestu smrti, zavedení trestu tělesného, úpravu policejního práva, soustředění bezpečnostní služby a j. Žádá dále, aby zločinec především nahradil škodu jednotlivci i usmířil »obecnost« dobrými skutky k obecnému prospěchu. Upozorňuje na zhoubné účinky ztráty zachovalosti pro odsouzence a nápravu vidí v časovém omezení následků odsouzení a v tom, že drobné přestupky přikázány budou soudům lidovým, jichž odsouzení by nepřinášelo ztrátu zachovalosti. —

Ač návrhy tyto nejsou stylisovány zcela jasně, není pochyby, že ztráta zachovalosti, jež je arcíť zároveň opatřením zabezpečovacím, může paralyzovati snahu, kterou jest nesen moderní výkon trestu na svobodě, neztěžovati zločinci návrat k svobodnému životu, nýbrž naopak mu jej usnadniti. Tvrdosti platného práva — a to i po vydání zákona ze dne 21. března 1918, č. 108. ř. z. — nepocíťují se tak ostře snad jen proto, že jsou povolována hojnou měrou odčinění odsouzení cestou milosti. Kdyby schematická ustanovení platného práva nahrazena byla předpisy pružnějšími, umožňujícími v širší míře volnou úvahu jednotlivého případu soudem, vrátila by se značná část rozhodování o odčinění odsouzení soudu, jemuž dle povahy věci náleží, řízení by se urychlilo a hlava státu byla by zbavena rozhodování ve věcech poměrně nepatrných. —ř.

H O V O R N A.

Útraty opravného řízení podle zákona o ochraně nájemníků.

Běží o tento praktický případ: Domáci žádá o svolení k výpovědi z nájmu, protože bytu nutně potřebuje sám pro sebe. Soud svolení udělí, ale na stížnost nájemníkovu je toto usnesení druhou stolicí zrušeno a nařízeno jednání doplnit. Po novém řízení rozhodne první soud opět ve prospěch domácího, jemuž však podle § 5 zák. ze dne 26. dubna 1923 č. 85 Sb. musí uložit náhradu útrat »soudního řízení«. Jde nyní o to, zdali se povinnost k náradě útrat týče i dřívější stížnosti, na kterou bylo původní řízení zrušeno?